

Бухлю-Ушанъ и Катеричка Хубавелка.

(Продължение)

Бухалътъ изобщо
мжно виждаденемъ а
само нощъ, въ тъмно,
му е всичко ясно и по-
знато.... Ето защото
нападналъ на Катеричката имено

нощемъ.

И цѣлата нощъ той се разполагалъ въ новата си квартира....

Изгрѣло слънцето станало свѣтло и Бухлю-Ушанъ — ще не ще, — задрѣмалъ. Въ сѣня си той слушалъ нѣкакво тропане, но не обърналъ внимание на това и продължавалъ сладко да спи...

Но когато сесъбудилъ къмъ полунощъ и почналъ да управля своитѣ крилѣ, за да хвъркне на ловъ, той видѣлъ, че хралупата е добрѣ затворена съ дъски. Блѣскалъ той дъскитѣ, удрялъ буталъ, но тѣ го не пускали.

— Що за чудо!... извикалъ Бухлю-Ушанъ.

— Що за шега е това!...

И въ сѣция мигъ той чулъ нѣкакъвъ гласъ задъ дъскитѣ:

— Събудихте ли се господарю?...

— Е, да! Кой тамъ пита?

— Азъ — Катеричката, стопанката на кжщичката!...

— Послушай, любезна! Кой е затворилъ вратата и защо?